

Θέατρο
Κοτοπούλη

Η ΔΙΣΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΟΥ ΒΕΡΝΕΪΓ

Στο πρόγραμμα του θεάτρου Κοτοπούλη προσφέρεται μια σελίδα δικαιολογίες του διευθυντή του Θεάτρου, επειδή παίζει «τέτοια έργα χωρίς βαθύτερο περιεχόμενο, ρηχά, ξώπεστα, μόνον όσα διασκεδάζουν τ' κοινόν κι όχι εκείνα που θ' ανεβάσουν τ' πνευματικό του επίπεδο». Κι οι δικαιολογίες του είναι πώς «κανένας διευθυντής δεν μπορεί να εκπαιδεύσει τ' κοινόν, γιατί είναι υποχρεωμένος να ζήσει απ' αυτό και πρέπει να παρακολουθεί τ'ά κέφια του. Ένας υπηρέτης δεν μπορεί να γίνει ποτέ δάσκαλος. Η «έξυγιάσις» του θεάτρου δεν θ'α προέλθει ποτέ από τούς διευθυντάς των θεάτρων που είναι αναγκασμένοι να προσφέρουν ό,τι έπιθυμεί τ' κοινόν, αλλά από τ'ό ίδιο τ' κοινόν. Οταν, όλ'ά από τ'ό ίδιο τ' κοινόν, όλ'ά άνάγκες του γίνονται λεπτότερες, θ'ά έπιζητήσει ευγενέστερες συγκινήσεις... Όσο άμύθητα κι αν είναι τα πλούτη ενός διευθυντού, δεν έξαρκούν για ν' ανυψώσει τ' νοούστο του κοινού και να τ'ο πείσει να πηγαίνει στο θέατρο για να μη διασκεδάσει...»

Αυτά γράφει τ'ό πρόγραμμα· είναι, λέει, λόγια του Χέρμαν Μπάρ, αυστριακού κριτικού και συγγραφέα θεατρικού, που έκαμε διευθυντής τ'ό «Γερμανικό Θέατρο» στο Βερολίνο και που τ'ό θέατρο Κοτοπούλη τ'ά παραρτηρήσει τώρα στο πρόγραμμά του για δικαιολογία τ'ό δικού του διευθυντή, τ'ό κ. Δημήτρη Μυράτ.

Ο κ. Μυράτ, που έχτιμάμε πολύ και τ'ήν υποκριτική και τ'ήν σκηνοθετική τ'ό δέξιτεχνία, νομίζουμε πως εδώ κάνει μιάν ή μάλλον περισσότερες μικρές συγχύσεις, ανακατώνοντας ξεκαθαρισμένα πράγματα: πρώτα πρώτα τ'ό διευθυντή θεάτρου κι τ'ό πρ'όθυ δ'εατρικής έπιχειρήσης είναι δυό διαφορετικές δουλιές και άξίες, ό πρώτος είναι καλλιτέχνης, ό δεύτερος έπιχειρηματίας. Ό έπιχειρηματίας έχει ένα βαθμόμετρο τ'ής δραστηριότητάς του, τ'ό ταμείο. Αυτό 'ναι τ'ό ιερό του και τ'ό όσιο και γι' αυτόν είναι όλα καλά, φτάνει να ξεχειλίζει τ'ό ταμείο. Καί κάνει καλά, γιατί αλλιώς δ'ε θάτανε καλός έπιχειρηματίας. Ό καλλιτέχνης πάλι υπηρετεί, υποτίθεται, τ'ήν τέχνη, αυτή 'ναι τ'ό ιερό του και τ'ό όσιο και κάνει κι αυτός καλά, αλλιώς δ'ε θάτανε καλός καλλιτέχνης. Αν λοιπόν τώρα ένας καλλιτέχνης γίνεται έπιχειρηματίας, δ'ε χρειάζεται γι' αυτό καμιά δικαιολογία, είναι δικαίωμά του κι αν, σαν άλληθινός καλλιτέχνης, έχει κάποιες τύψεις, νιώθει τίποτα καημούς, αυτά είναι άτομική του υπόθεση, δεν ενδιαφέρουν τ'ήν κοινή γνώμη· ξέρουμε πολύ καλά πως ή διομηχανία συχνά προδίνει τ'ήν τέχνη· ή δικαιολογία γι' αυτή τ'ήν προδοσία κάνει ό,τι κάνουν συχνά οι δικαιολογίες, κατά τόν Σαίξπηρ, μεγαλώνουν τ'ό σφάλμα.

Άλλη μιá μικρή σύγχυση που κάνει ό άναφερόμενος αυστριακός διευθυντής θεάτρου και δέβρια κι ό κύριος Μυράτ είναι που μιλάει για «έξυγίαση» τ'ό θεάτρου, για «έξυψωση τ'ό γούστου» τ'ό κοινού και τέτοια. Αυτό μάς φαίνεται πως μοιάζει με τ'ς «εβεβαίωσεis» που έχουν πολλά διομηχανικά προϊόντα, υποκατάστατα, «ΕΡΖΑΤΣ» γεμιστά, ή «εβεβαίωση» πως είναι άνωτερο από βούτυρο, είναι ρεκατάμα τ'ό προϊόντος κι ό διευθυντής τ'ής έπιχειρήσης ούτε παραδέχεται, ούτε άλλους προσπαθεί σοβαρά να πείσει πως αυτά πρέπει να τ'ά πάρουν κατά γράμμα. Ό ίδιος τ'ούς κουραμπιέδες του τ'ούς τρώει με άγιό βούτυρο, τ'ό ίδιο κι όσοι έχουν τ'ά μέσα να τ'ό βρουν· οι άλλοι, τ'ό «κοινόν» τρώει... βιταμίνες. Τ'ό κοινό πάντα για ψυχαγωγία πηγαίνει στο θέατρο, αλλά είναι ψυχαγωγία και ψυχαγωγία κι ή ποιότητα τ'ής ψυχαγωγίας τ'ό κοινού σ' έναν τόπο δεν είναι δουλιά τ'ών καλλιτεχνών, παρ'ά τ'ής πολιτείας.

Έμεis όμως πιστεύουμε πως ή τέχνη όλα τ'ά μπορεί, ΟΛΑ, και ξέρουμε ακόμα κι' αυτό, πως με τέχνη, αληθινή, εκατό τοis εκατό Τέχνη, μπορεί να ηθελημυρίξει ή σάλα τ'ό Ρέξ, έτσι όπως δεν ηθελημυρίσε άκόμη, και τ'ό κοινό να διασκεδάει· για τ'ήν αληθινή τέχνη δεν υπάρχει κοινό μορφωμέ-

νο κι' άμόρφωτο, άφού όλοι οι μεγάλοι άναγνωρισμένοι συγγραφείς όρέσουν πάντα και παντού. Άλλ' όρισμένα έργα άπευθύνονται, σε όρισμένο διαλεχτό τάχα κοινό, κι είναι άπάτη. Άλλ' ως έβρουμε λίγο και στόν μακαρίτη Βερνέιγ, που ό θίασος Κοτοπούλη μάς έδωσέ τ'ό «δίαςκεδαστικό» του έργο «Η δ'is γυναίκα μου».

Αυτός ό θεατρικός διομηχανός κτάνει πλοκή, τ'ήν διανθίζει με κפיαια κουτοέξηπνα άστειά και μερικά άξιώματα και ρητά και «φιλοσοφία» τ'ών έφημερίδων με κυκλοφορία, και καταφέρει τ'is έπιθέσεις χωρίς θέμα και καταστάσεις χωρίς ζωή, που έχει καταστρώσει με τ'ό μυαλό του, έπιτηδευμένες και παρδαλές και «έξαντρίκ» συνήθως, να τ'is ντύνει με όληθοφάνεια και συχνά με χάρη. Τ'ά τέτοια είδους έργα άλλοτε τ'ά όνόμαζαν κωμωδίες ήθών.

Αυτό είν' όλο κι' όλο τ'ό έμπόρεμά του : προδόν «ΕΡΖΑΤΣ». Ό άκροατής, που πήγε στο θέατρο για να ψυχαγωγηθεί, δηλαδή να διασκεδάσει, με θέατρο χορτάστικό, πέρασε με λίγες έξυπνάδες που τ'is λένε καλοί θεατρίνοι και τέλος, ντετώντας τ'ό χρυσόχαρτο, νοιώθει τ'ήν ούσία τ'ής καρσμέλας και... πάει λέγοντας.

Η παράσταση, τ'ό χρυσόχαρτο, άριστοτεχνική, άξιοπρεπής, και σπουδαία για τ'ήν ώραίαν εξέλιξη που σημειώνει ή Κα Άννα Συνοδινού : στόν ρόλο, μιás νεαρής μοντέρνας Άμερικάνας, με ικανότητες προεδρίνας, χαριτωμένη, γοητευτική.

Β. ΡΩΤΑΣ

ΘΕ

— ΤΟ
— Ο
— ΤΟ
— Η

Άπό χ...
του έργου
που έπρόκ...
Άντ'...
«Ηλέκτρα»
στόν κύρι...
τ'ής άρχα...
τιμή τ'ών
Συνεδρίου
★ 'Η

Άπό τ...
του Βε...
τρο Κ...
Δις Κ...
Μυρ...

θυτικού...
ριο τ'ής...
«Ό βα...
παιχθ...

★ Κ...
σαλονικ...
ρίνας, ο...
ροκροτο...
δονικής...
Λευκού...
σεχί Δ...

★ Α...
έατρο...
«Έλλην...
γα: τ'ή...
ισθή κ...
και τ'ό...
Χατζηδ...

είναι τ...
ραλη κ...
και ό...
νου. Μ...
που θά...
δραμα...
ίση, 8...
στις 2...
Μαΐου.

λάνικη...
ριο έρ...
μ' μου...
μα τ'ού...
φίες τ...

★...
σικός...
παρα...
Σάτυρ...
φολής...
οί Κ...
του, Ν...
(τενέ...
κ.λ.π.

Τ'ό μ...
στήν

Οί Γ...
τ'ό κα...
τ'ό πε...
τ'ής Μ...
τερη...
άρχικη...
σεις τ...
στις...
Σαγιά...
στήν...
θ'ά φ...
μαζί...
στούμ...
50 χο...
τόριό...
κόφσκ...

Τ'ό κα...
είναι...
που κ...
την...
καί χ...
μιά μ...
ταγων...
Έκδρ...